

IZVIR

glasilo sgš
»veno pilon«
ajdovščina

Zvesti bralec!

Le zakaj hrepenjenje po popolni čistoči, po brezmejni modrini neba, ...

Vsak zase in na svoj način lahko doseže, da oblikuje čiste, dobre in iskrene stvari.

Prispevki so nastajali s tem namenom in v duhu raziskovanja, iskanja novih poti, da bi povedali tisto, kar je bilo dosedaj še neizrečeno.

Na svetlo skušajo spraviti našo podzavest in si pri tem pomagajo z novim pomenom besede.

Doseči popolnost v majhnih stvareh skuša tudi oblika in vizualni izgled glasila. In - kje najdeš popolnejšo obliko, kot jo predstavlja lik kroga?

Zaokrožen je tudi ciklus IV. letnika, ki se s to svojo predstavitevijo poslavlja.

Živio!

Uredniški odbor

Tam v svinjaku
med prasci in merjasci
za novo leto
sem izgubila nedolžnost.

Čeprav sem klečala pred tabo
z žuljavimi rokami
molila k tebi
kljub darovom in prošnjam
pred tvojim obličjem
v zatohlih templjih
brez oken in vrat
so pred tvoja mogočna usta
položili mojo glavo
Rekli so: Bog je Bog, treba ga je ubogati.

Zakaj me prisila sili,
da pišem izvirno za Izvir,
če je vse ostalo prežvečena forma ali zmazek ...

Prazna sem kot prazna škatla,
v kateri je nihče,
prazna sem kot prazno gnezdo na češnji,
ker sem ubila ptička v njem,
ker ne prenašam čivkanja na češnji ...

Vse nastaja, jaz pa se zgubljam v nič ...

Izgubila je upanje
v svoje življenje.
Tvegala prijateljstvo.

Sovražila mamo.

Otroke ubila.

Komentar ...

Smeš ...

S praznim vozičkom

se je sprehajala
po parku.

S šminko je pisala
po ogledalu.

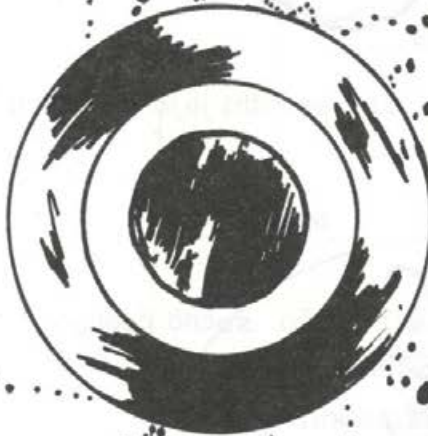
Smrdelo je po
amoniaku in

po mrtvih živalih.

Usedla se je na stol

in opazovala je bazen.

Cigareta
je
ugasnila.

in gledam tebe.

Sedim v senci

Tudi dež.

Vse je zgrešeno.

kemičnimi elementi.

Otrok se kocka s

Zunaj dežuje.

Na policah se vali prah.

Cigaretni dim.

Med tem, ko ti sediš
ob rdeči hiši
z zeleno streho,
iz katere prihajajo ljudje
z umazanimi obrazi
od srinega golaža,
z rokami polnimi blata,
s katerimi mahajo
proti tebi, se ona ukvarja
s tehtanjem trobentice
z rdečimi listi.
Narava nas včasih tudi
zatajli!

Tvoja hladna roka me pomirja...

Strah me je!
Kričim

Moja duša se spreminja v železo...

umirajoča bolečina rojeva novo
bolečino...

Režeča

usta

me

hinavsko

grizejo...

Psi!

Obliva me groza...

Misli rojijo in se odbijajo v neskončnost...

Spati,

samo

spati!

Prerivala sem se skozi rdečo sočno češnjo
kot nagnusen zelen črv
z rumenimi pikicami na zadku,

ki je sijal

skozi
meglen
dan,

ki

se

je

še

rojeval...

Z izbuljenimi

očmi

sem

zavijala

okrog vogala

kot
lačna
zver,

ki jo preganja
lovec

In pomislila sem, da
ni slaba ideja.

ponovno rojstvo

nič ni
nič ni

noč

rit
počiva
vse
je
privid

nihče
se ne
sme je

Strah
Kričim

愛胡不白
氏聖養我無念
不知父南

Psi!

skozi
meglen
dan,

合
解
人
座

kot
lačna
zver,

pc

nič ni iz mene
nič ni iz mene
glava nad peskom

rit se mi smeje
sem kot črna svetloba
ki je

pa je nihče ne vidi

glava na pesku
rit se smeje

pravijo

da sem se rodila

bila je viharna noč

med bučanjem vetra je odmeval materin krik

sem

jo

jaz

ubila

glava v pesku

rit
počiva
vse
je
privid

sijala je luna

in matere ni bilo

ob polni luni se ponovno rodim

krik matere odmeva v noči

imaš kladivo

jajce je pretrdo zame

ah nojeva jajca so seveda vedno velika in
trda

glava v vodi

nihče
se ne
smeje

Če ne bi stopila
čez potok sonca
z utrujenim korakom
saj sem pozabila
zakaj nosim šopek
v rokah
ko je dež začel padati
bi odkrila skrivnost
lebdenja.

Veš, ...
ni časa, ko moraš bežati,
in ne polnega kozarca,
ko se zadeti oblaki megle zgrinjajo
nadte.

V bolnih in praznih dneh
brez dišečega vina se mi vedno
mudi.

... nikogar ni tukaj.
Vsi skačejo okoli
bleščečega
nič.

Ta
brezčasna praznina
me je naučila dajati.
Povezala sem se z dobrim
duhom.
Ne bolijo me več veliki darovi
in deleži udarcev se mi zdiyo
samo vrnjena izkušnja.
Sem misleča ideja,
ki pravi:
Bodi zvezda in
DIHAJ MOJO
LJUBEZEN.

Čeprav si hodil
okrog vogala
z razgrganimi hlačami,
iz katerih je vedno kaj viselo,
kljub tvojemu trudu,
brez rdečih češenj
te je ona rada imela.

Ljubezen je nepodkupljiva.

Misel hiti skozi meglo;
sivo, oblačno in temno,
temno, kot je moja duša...
tišina obdaja moje breme in telo...
Dežuje,
prijela me je želja,
da bi jokala...

Skozi okno vidim osla
z zavezanimi očmi.
Čakam na čaj.
Ne maram glasbe iz zvočnikov.
Strah me je.
Pišem.
Zmanjkalo mi je črnila.

Se ti je zmešalo?
Bi rad napravil poskus?
Si morda zafrustriran?
In glej, to je vseeno;
na koncu boš militariziran!

kljub prepovedi
in pred njenimi očmi
brez sramu
in z zadovoljnim obrazom
pod razkuštranimi lasmi
z domišljavostjo v očeh
je dal noge na mizo

skozi sivi vsakdan
čez vse luže sveta
preko vseh mojih zmot
sem iskal...
... trenutek...

trenutek,
po katerem
bi se vzpel
in zaživel
en sam polni dan

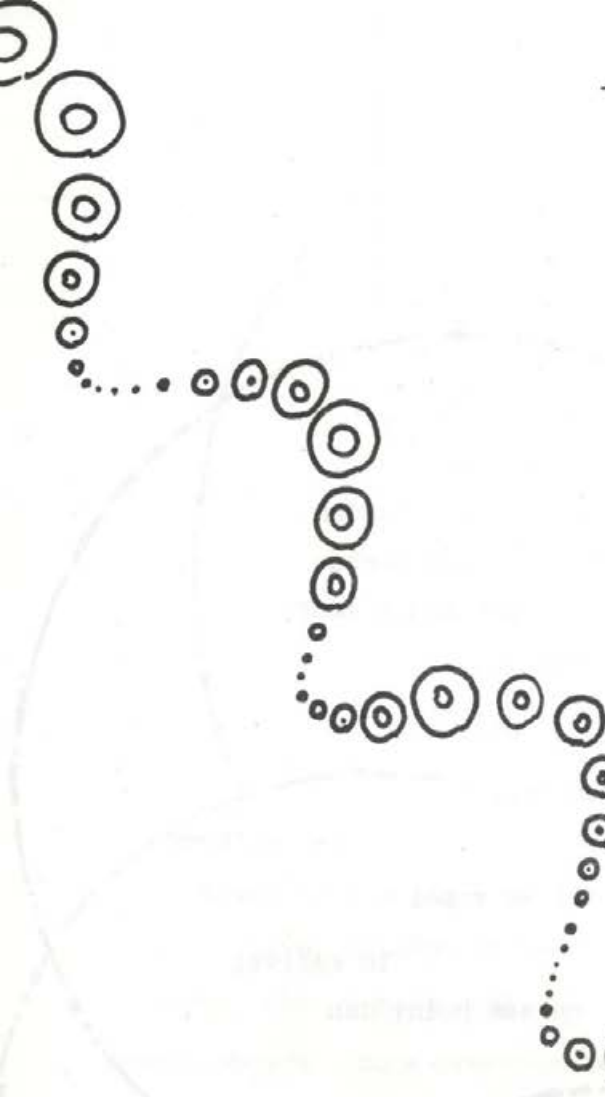
Moj
cilj je bil šoferski izpit,
a temni oblaki,
polni dežja, so grozili.

"Kakšno darilo bom dobila, če uspem?"
se sprašujem.

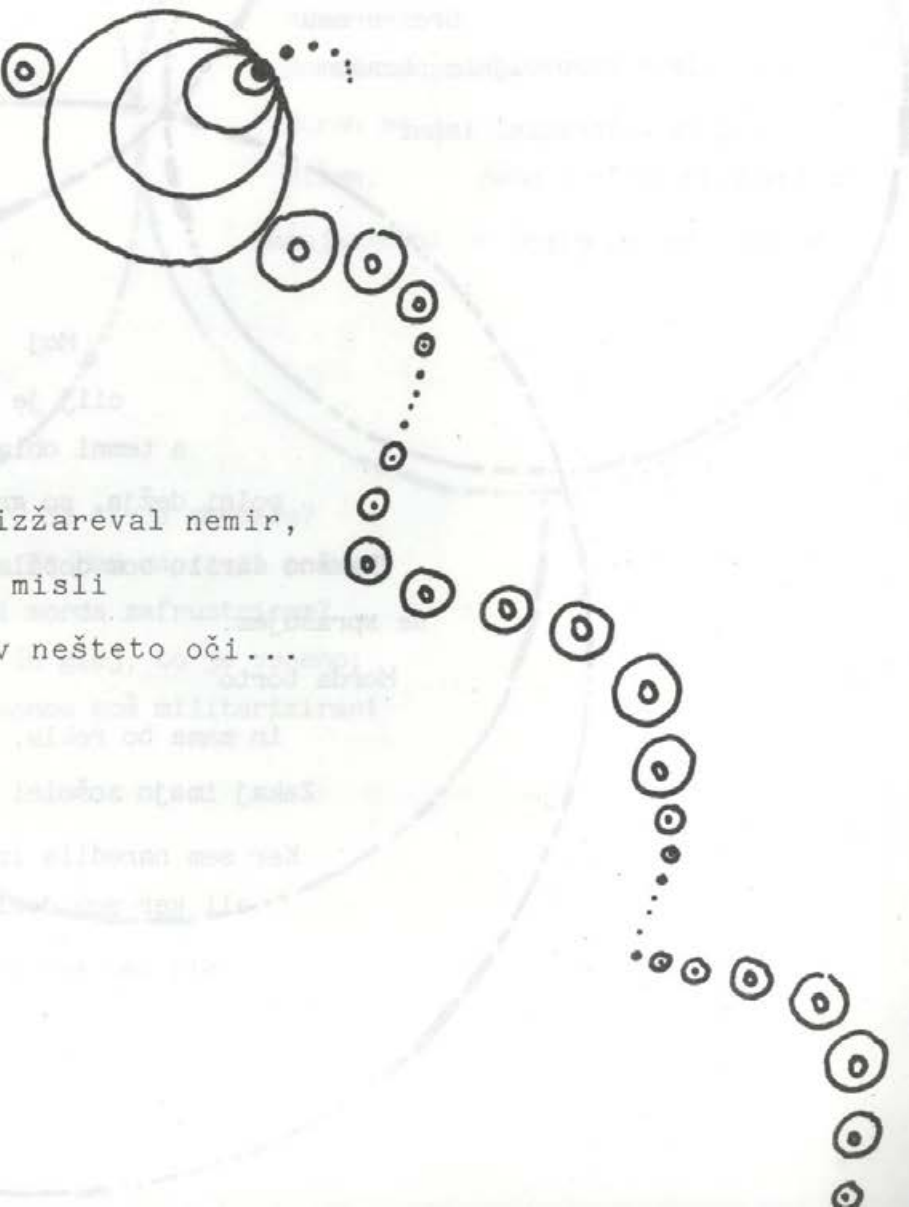
Morda torto

in mama bo rekla, da sem požeruh.
Zakaj imajo sošolci dolge nosove?

Ker sem naredila izpit
ali ker sem dobila torto
ali ker sem še vedno tu?

Ob valovanju svetlobe,
ki jo izseva luč življenja,
se mi zazdi,
da se nihče rojeva v energijo
in otrok postaja misel.
Kljub temu pa nikoli postane vedno...

V vihartni noči,
ko so cveteli oblaki,
ob tvojem obrazu, ki je izžareval nemir,
v množici odbijajočih se misli
se je moj jaz razblinil v nešteto oči...

Izza ovinka je pripeljal avtobus
(z velikimi brisalci)
naravnost pred gručo otrok!

Vsepovsod je špricala kri,
izpod koles so se vili bolesteni kriki!

(oh, bilo je čudovito).

Čeprav je deževalo, smo uživali v prizoru,
saj to je le vsakotedenski dogodek.

(ubogi otroci so se mrtvi
vrnili domov).

Bilo je lepo jutro,
ko smo šli v šolo.

"Preklete,"
je zakričal
italijanski izdelovalec violin,
ko je v gozdovih okrog Cremona
raztrgal še zadnjo nogavico.

Toda veliko pozneje in dlje
je v bolniški postelji
nekdo ustvaril tvrdko S&S.

Grem na kapelo,
luknja v nogavici pa
tako in tako ni opazna.

Tina

Nike

IV.
LETNIK

Alenka

Irena

Robr

Natasa

Mateja

Jana

Marko

Boštjan

Pred mnogimi leti,
čez drn in strn,
skozi ogenj in jeklo,
čez mlake krvi,
brez misli in upa,
brez smisla za besedo
sem napisal
tole
pesem...

Bojan

Uvod Toškofa

" Razmišljujoč uvod "

RES

Da.
Verjamem.
Mislim,
da zaupam.
Nočem več.
Ne potrebujem.
Ne spravljaljaj me s tira,
ne zoperstavljaljaj se mi,
ne zahtevaj.
Kajti vidiijo te,
vidiijo naju.
A vseeno: ne oddidi na drugo stran.
Ostani,
potrpi,
bolje bo.
Verjemi še ti.
Zapahni duri in ostani.
Ti.

POTI

Brezbrižno, počasi stopam.
(Kot še nikdar prej)
Saj bila je sreda.
In nato:
občutki (mešani),
krivda,
žalost,
zahteve časa.
Pokoravam se potem,
po njih stopam.
Pogojujejo me.
Toda,
ali si jih ne izbiram sam?
Živeti je včasih težko.
12.10.1988
(Tisti dan je Joško
dobil v matematiki
nezadostno.)

Jedro iz trdega, najtršega romantičnega superpostsubmodernizma

SPODAJ - BREZ

I.

NE, mama, jaz nočem azbestnih hlač!

Nitke & vlakna

se mi vžirajo v prste,

žrejo mi nohte,

se iskrijo.

Boli!

II.

In ne, mama, jaz nočem pločevinastih hlač

Bleščijo se v soncu.

Bedno udrihajo po kolenih.

Prožnost je pozabljena čednost.

Zraven pa še dež.

Vrednote?!

III.

Mama, jaz nočem niti gumijastih.

Ne omenjaj mi dežja.

Takrat sem razburjen.

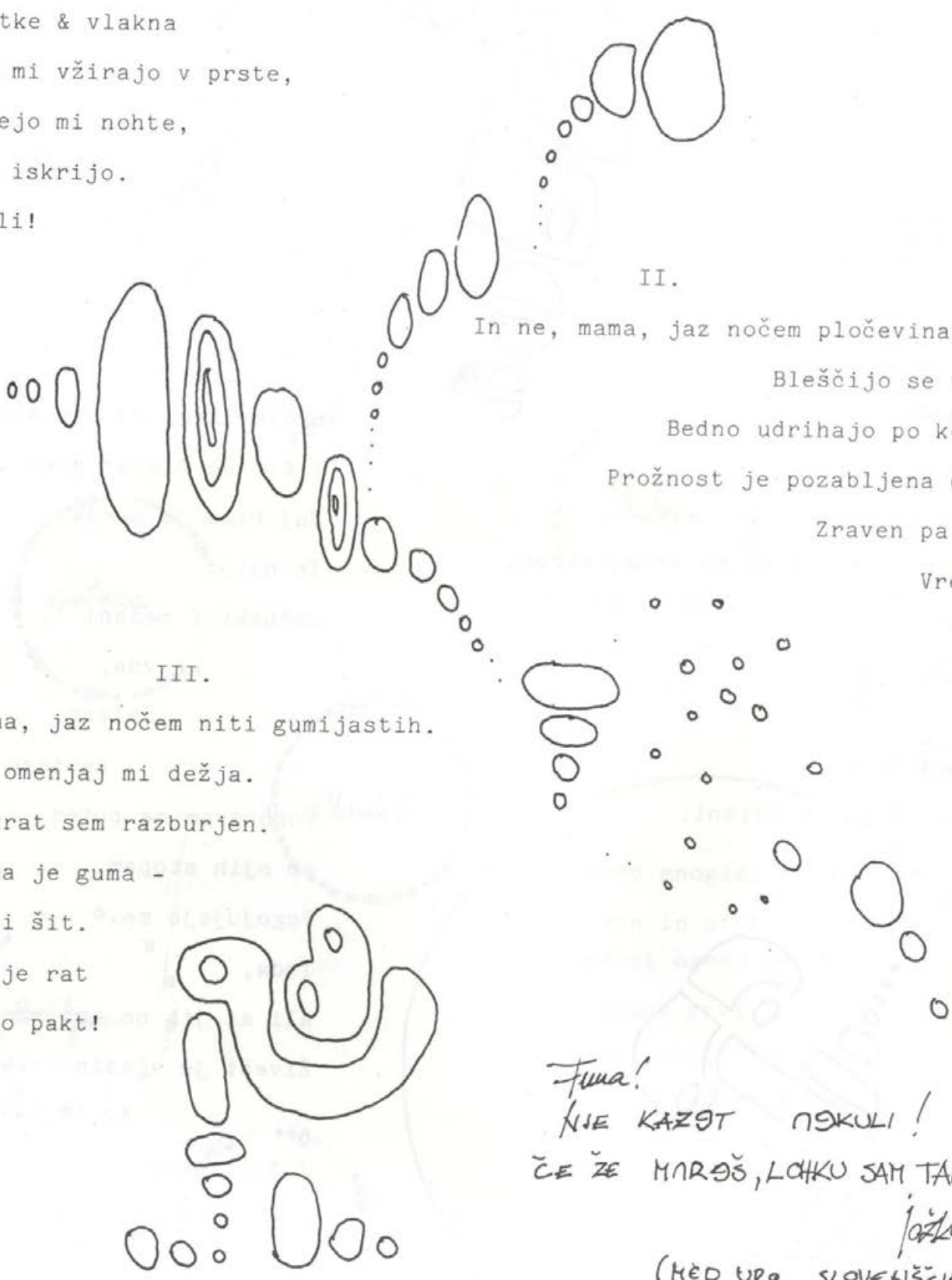
Guma je guma -

isti šit.

Bolje rat

nego pakt!

Funa!
NJE KAZOT NEKULI!
ČE ŽE MARŠ, LOKU SAM TANJI Š.!
jožo
(MED URO SLOVENŠČINE)

Vihrav zaključek

PESEM?

Pesem je komad,
 pesem ni lonec,
 je pa skleda,
 a zaradi tega še ni nujno,
 da je pesem tudi pokrovka,
 sploh pa je posoda draga,
 ne proizvaja je samo EMO in
 le zakaj sem sploh pomislil
 na prekleti lonec

ko pa V i p a v s k a

d o l i n a

sploh ni kotlina
 in ker kotel sploh
 ni votel,
 ali, kaj je že rekel Kajn,
 ko je Abelu izvotlil

črepinjo...

Ta komad je pesem.

Le ne verjamite jim.

Lažejo.

Ne verjemite ljudem, ki
pravijo, da so srečni.

Sploh ne vedo,
da je to le finta,
ki jim slepi oči.

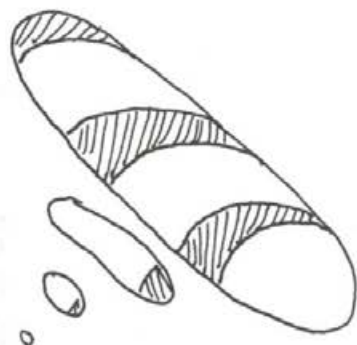
Njihova sreča je sneg,
ki v trenutku postane
voda - čisto enaka drugi
vodi - in čisto povprečna.
Srečni lažejo.

Tisti večer nisem verjela.

Nisem verjela sebi, ne njim.

Gledala sem skozi okno in
videla tistega majhnega črnega
psa hoditi po strehi.

Končno, sem pomislila, našel
je pes, ki ni preponosen,
da bi bil mačka.

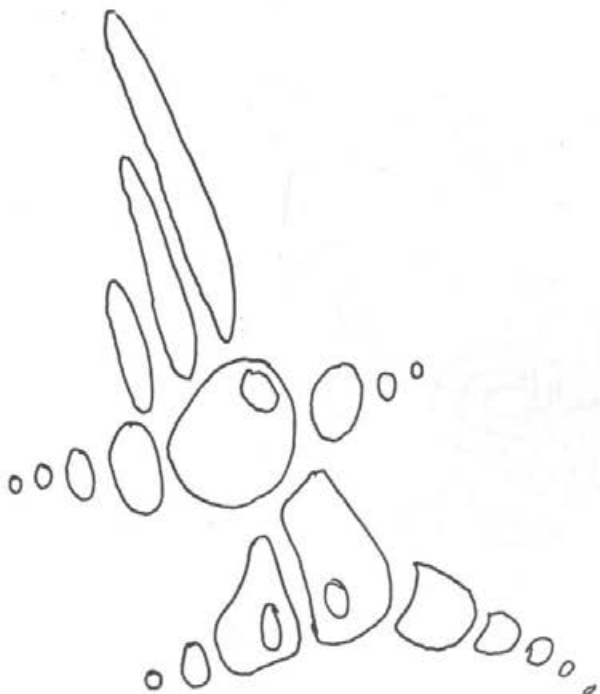
Po zaprašeni cesti je šel konj.

Iskal je avtocesto...

"Le kje je?" je glasno vprašal.

"Ne vem," je rekla travica, ki je
rasla ob cesti.

"To je čudno - zadnje čase
še trava govori," je pomislil
konj in odšel naprej
iskat avtocesto.

TROJNA VRATA:

Prva se nočejo odpreti.
Za drugimi je praznina.
Za tretjimi so

TROJNA VRATA:

Prva se nočejo odpreti.
Za drugimi je praznina.
Za tretjimi so

TROJNA VRATA: Pr

Za

Daisy KUNG FU je bila besna. Hotela je odpreti prva vrata, nikoli ji ni uspelo. Tretja vrata tretja vrata tretja tretja tretja tretjaja ja ja ...

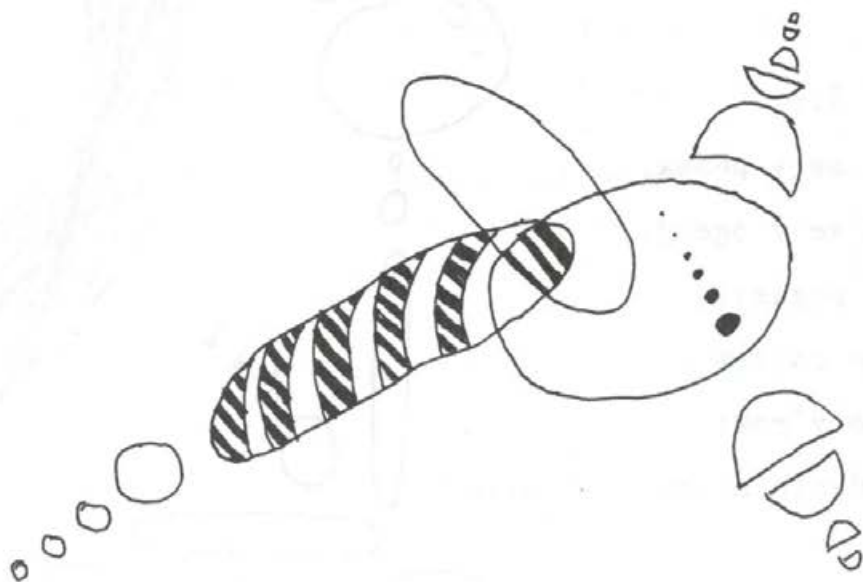
Ampak tistega dne je bila zares besna. Loputala je z neumnimi deskami, lomila kljuke, kričala do onemoglosti... Pravih pa ni našla. Takih, ki bi se Nekam odpirala; na avtobus, v kuhinjo, na ulico, v kino, vsaj v stranišče... Trojna vrata, tretja vrata vratatata ta ta ta ta ta ta ta ...

Zato se je po 003799 letih odpiranja tretjih vrat odločila, da bo tokrat vstopila skozi druga.

Vrgla se je v Praznino.

Na dnu Praznine je cvetela bela gumijasta jablana. Daisy je bila srečna. Prepričana je bila, da ne bo nobenih vrat več.

Legla je na leseno travo in zaspala.

Kaj bi bilo, če bi punca tudi tistega dne izbrala tretja vrata?
Kakšne barve bi bila jablana, če bi prišla do dna dan kasneje?

Stopam skozi čas
po peščenih stopnicah življenja.
Drugo za drugo jih golta globina.
Globina preteklosti...

Globina pozabe...

Pred menoj se strmo vzpenjajo,
za menoj neusmiljeno razsipavajo.

Peščene stopnice življenja...

Ostajam sama.

Ogenj smrti se je prižgal na stoti stopnici.

Ali tli?

Na devetindevetdeseti
in na stoprvi stopnici
pa se bohotijo cvetovi,
cvetovi mladosti.

Poželjivo vsrkavajo vase
žarke življenja,
žarke mladosti,
žarke otroštva.

Omamen vonj se širi,
zajeda se v pesek,
zajeda se v ogenj.

Morda ga bo le pogasil.

Morda, vendar ne pojdem
s smrtjo z roko v roki

po peščenih stopnicah naprej.

Sem v šok sobi in kapljam iz nezavesti. Hočem piti rusko vodko, ker sem iz dobre družine in ker so Rusi sedemindvajsetega uvedli petletko.

A nič Rusije? Ja, zakaj sem pa potem pravkar vstala od mrtvih?

Ja, mama in tata sta vprašala po meni, ja, vem. Ja zaskrbljena sta, seveda. Od same zaskrbljenosti doma preklinjata, ker jima delam sramoto. Je mar sramotno nositi rdeč-dežnik? Tudi on je klical.

Prišel bo. Torej ga ni sram. Zakaj ste me ostrigli?!!

Hočem ogledalo! Hvala, čudovita sem. Ne, nič me ne boli.

Zakaj šariš po meni; če ti pravim, da me nič ne boli!

Nočem spati! Slišiš! Če se mi približaš s to packarijo, bom začela kričati! Kričim, praskam, brcam in grizem.

A mi je že spustil med kri en kup svinjarije, da bom zaspala. Ja, kot dojenček. Gnusiš se mi. Nekoč te bom ubila. Nekdo ovija verige okrog mene in nekaj je spravilo omare in idiota v belem v valovanje.

Zdaj še slišim svetlobo, a kmalu bom gluha, najprej na levo in nato še na desno uho.

Zakaj zunaj sneži? Pogrezniti se v dno niča in na dnu niča odkriti nič. Tudi oni so bili nekoč pridni fantki. Johnek se je sicer rad pretepal, a je bil kar priden fantek. Povsod je tišina, na polju, na nebu, v oblakih, le jaz bežim in gorim s svojim ognjem pekočim in ne morem tišine doseči.

Sicer pa je Johnova smrt bolj pretresla Ameriko kot Kennedyja. V glavi bije, bije. Belo. Aha, sneži.

Ja, vaša gospodična se je zbudila. Ne vem, zakaj je sploh morala zaspati. On je bil tu. In od kje so te vrtnice? On?

Oh, ta moj dolgolasi romantik. Še vedno me ima rad.

Dobro, ne bom več nosila rdečega dežnika. Vzela bom raje modrega. Modra barva je lepša. Ali pa bom hodila brez dežnika in se smejala vsem tistim bedastim ljudem, ki bodo buljili za mano in ne bodo razumeli, v čem je stvar.

Brez besede sem stala in prišla je obljuba. Obljuba dela dolg. Prosim, čas je, da mi vzamete srce in ga daste štirim diamantnim kraljem nebes. Zato, ker je sedemnajst let dolga doba, če sprejemaš le življenje, ki ste ga vi programirali. Vse v redu, a pozabili ste le eno kretnico: če je srce, kam? Ko sem vas to vprašala, niste dolgo pomišljali. "Tu," ste rekli. Šla sem. Mama me je nekoč naučila ubogati. A bilo je le preveč oči, krvavih od joka, preveč neprižganih isker v očeh in nerojenih belih oblakov, v katerih se ljubi veselje z veseljem. Preveč mask - rdečih, črnih zelenih, modrih, le belih rož ni bilo. Preveč naslajanja nad mojo nesrečo in zavisti, če sem s sebe slekla noč, preveč ledenih sob zmote, iz katerih sem bežala v še hladnejšo resnico in povzdigovanja laži in poskusov, da bi se naučila gristi. Preveč ubijajoče naglice, ki požiga nedotakljiv in svet ples bitij, ki vedo. Preveč nezvestobe sebi in tebi, padajočih in ugašajočih dnevnih svetilk v samoti in zgodnjih zarij, ki niso hotele mimo mojega okna, čeprav sem povsod prižigala sveče opolnoči ob zvonjenju rdečega zvona. Preveč nekje pozabljenih sanj - medlih slik neke verzije srečnega zavetja, preveč vsega. Slutnja bodočnosti? Ne, samo vonj sedanjosti. Jaz ne zmorem več. Jaz sem le povprečnež, vi ste tako ali tako drugačni. Geniji. Nekakšni geniji. Vi imate cilj, jaz srce. Slišite metulje? Ne? Blazno je živeti s srcem v vašem življenju. V vašem, ne mojem! Zato mi vzemite srce, da izpolnite obljubo. Saj jaz bom še vedno z vami, tu in tam, danes in jutri. A ne bom več tožila, ko boste natresli trnja na mojo pot in ne bom več jokala, ko bom našla zapahnjena vrata. Le tiho bom sedla na stopnico in odprla oči k mojim štirim diamantnim kraljem. Oni bodo čuvali moje srce, vse dokler nekega dne ne oddidem. In takrat, nekje, daleč, v drugem življenju, si bomo morda podali roke in naredili korak.

I Z V I R

Glasilo Srednje gradbene in
naravoslovne
šole Veno Pilon Ajdovščina

Številka: 2
Šolsko leto: 1988/89

Glavni urednik: Irena Vrabec

Uredniški odbor: Alenka Furlan
Nataša Krečič
Jana Radinja
Benedikt Ličen
Jože Lemut
Andreja Funa
Milka Furlan
Valentina Plahuta
Tjaša Lovreković
Mateja Ceket
Alenka Ipavec
Vili Vrtovec
Boštjan Lemut
Janja Ipavec
Mojca Furlan

Mentorica: Zdenka Blažko

Likovna oprema: Snežana Madić - Snežka
Nike Pogačnik

Tipkala: Stanka Hari

Število izvodov: 100

Ajdovščina, maj 1989

